

fandt det urigtigt at henvise dette Forslag til Erklæring af Kommissionen, fandt jeg dog, efter alt hvad der var gaaet i Forvejen, den Tvivl, der var hos mange om, hvilken Fremgangsmaade man skulde anvende, at det var det naturligeste at udbede sig en Udtalelse fra Straffelovskommissionen, naar dette ønskedes af flere eller færre Medlemmer af eller maaske hele Landstingets Udvalg. Jeg valgte da den Form, at jeg henvendte mig til den tidligere Kommissions Formand og spurgte ham, om han vilde sammenkalde dens Medlemmer og forelægge de Ændringsforslag, der var stillet, for disse og eventuelt bede dem udtale sig nærmere. Det viser sig jo nu, naar man ser Kommissionens Erklæring, at selve Kommissionen i og for sig principielt staar paa det Standpunkt, at det er uheldigt at tage en særlig Del af Straffelovforslaget ud og gennemføre det som særskilt Lov, det samme Standpunkt, som bl. a. det ærede Medlem Hr. Pürschel, den ærede Ordfører og jeg ogsaa stod paa under Sagens Behandling i Folketinget, men at Kommissionen under Hensyn til den stærke Trang, der mentes at maatte siges at være til en Lovordning paa dette Omraade, dog gjorde et Forsøg paa at give et Udkast til en saadan Lovordning. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa, hvorfor man fra flere Partiis Side i Landstinget, for øvrigt med min Tilslutning, ikke mente at kunne acceptere Kommissionens Forslag. Jeg finder det ikke nødvendigt at gaa ind paa dette, og den ærede Ordfører var jo heller ikke inde derpaa.

Den ærede Ordførers Redegørelse kan jeg i det store og hele tiltræde — jeg skal senere komme til de enkelte Mangler, han fandt ved dette Forslag —, men der er dog eet Punkt, hvor jeg synes, den ærede Ordfører gjorde et enkelt Medlem af Landstinget nogen Uret — jeg sigter naturligvis her til Landstingsmand Godskesen. Jeg tror, at hvis man var blevet staaende ved det Forslag, som dette ærede Medlem af Landstinget havde udarbejdet, og havde accepteret de Ændringer til dette Forslag, som var stillet af mig, og som Hr. Godskesen forøvrigt selv personligt havde accepteret, derunder Forslaget i § 6 om dette Tilhold, der kan gives, vilde den ærede Ordfører ikke selv synes, at han havde haft den Anledning til Kritik, som han nu fandt, der var. Men man vilde ikke blive staaende ved dette Grundlag. Fra een Side ønskede man at komme over paa Strafferetsplejen. Den ærede Ordfører sagde, at han lagde ikke megen Vægt herpaa. Det stemmer ogsaa

ganske med de Udtalelser, den ærede Ordfører fremsatte som Ordfører ved Sagens anden Behandling her i Tinget — men fra anden Side blev der lagt meget stærk Vægt paa at faa Strafferetsplejens Former indført. Jeg var personlig ked af det, jeg syntes, at Lovforslaget fik en lidt anden Karakter ad den Vej, men det skal jeg ikke opholde mig længere ved. Men dette Ændringsforslag, som fandt Tilslutning fra flere Sider, bevirkede forskellige Ændringer paa ny i det af — jeg tør altsaa sige — Hr. Godskesen og mig udarbejdede Forslag. Dertil kom, at da man altsaa fra flere Sider støttede Ønsket om at gaa over paa Strafferetsplejen, aabnede der sig en vis Mulighed for at opnaa Enighed fra alle Partiis Side, i det Tilfælde at man i § 1 vilde sætte „strafbare“ ind foran „Handlinger“. Og det maatte igen, efter hvad der var foregaaet i Forvejen, og for at sikre, at Loven kunde finde Anvendelse paa visse Personer, som i den senere Tid er løsladt, medføre det Ændringsforslag, som jeg stillede til § 1, 2det Stykke. Paa den Maade førte det ene Skridt det andet med sig, og jeg tror ikke, det vil være rigtigt at give noget enkelt Medlem af Landstinget, saa lidt som undertegnede Skylden eller Hovedskylden for, at Lovforslaget har faaet den Skikkelse, hvori det nu fremtræder. Det var i Virkeligheden en Nødvendighed, hvis man skulde naa til Enighed paa det Grundlag, der overhovedet forelaa. Dette vilde jeg ogsaa gerne sige, fordi jeg jo hele Tiden har i Hovedsagen været enig netop med det ærede Medlem af Landstinget Hr. Godskesen.

Jeg kan nu heller ikke give den ærede Ordfører Ret i, at Lovforslaget frembyder de formelle Mangler, som den ærede Ordfører mente og søgte at paapege, og det vil jo være naturligt, om jeg her ogsaa paa Landstingets Vegne — foruden paa mine egne Vegne, da jeg har tiltraadt Forslaget i Landstinget — søgte saa kort som muligt at imødegaa den ærede Ordførers Tvivl eller Kritik med Hensyn til den formelle Udformning af Lovforslaget.

Det første, den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, var, at Udtrykket „seksuel Abnormitet“ i § 1 ikke var heldigt valgt, idet den ærede Ordfører sagde, at Forslaget fra Landstingets Side jo i øvrigt kun drejede sig om aandssvækkede Personer, men man her pludselig optog seksuel abnorme imellem dem. Jeg vil dog dertil sige, at for mig er der ikke nogen virkelig Grænse mellem aandssvage, sindssyge, Psykopater og normale, der er ikke nogen fast Grænse for, hvad det egentlig er for Per-